

Sygn. akt V W 638/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 czerwca 2015 r.

Sąd Rejonowy dla Warszawy-Woli w Warszawie, w V Wydziale Karnym, w składzie:

Przewodniczący: SSR Katarzyna Bień

Protokolant: Marzena Bobrowska

przy udziale oskarżyciela skarbowego A. R.

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 23 kwietnia 2015 r. w Warszawie

sprawy z oskarżenia Urzędu Celnego I w W.

przeciwko **P. S.**

synowi B. i B. z domu N.

urodzonemu (...) w W.

oskarżonemu o to, że:

w dniu 9 kwietnia 2013 r. przesłał w przesyłce nr (...) nadanej w Urzędzie Pocztownym nr (...) przy ul. (...) w W. do odbiorcy w O. towar akcyzowy w postaci 1 kg tytoniu do palenia bez uprzedniego oznaczenia polskimi znakami akcyzy, stanowiący przedmiot czynu zabronionego określonego w art. 63 §1 i 7 k.k.s., gdzie należności z tytułu podatku akcyzowego wynoszą 642,00 zł

tj. o wykroczenie skarbowe z art. 65 § 1 i 4 k.k.s.

I. uznaje oskarżonego P. S. za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu aktem oskarżenia, stanowiącego wykroczenie skarbowe z art. 65 § 1 i 4 k.k.s. i skazując go za ten czyn na mocy art. 65 § 4 k.k.s. w zw. z art. 65 § 1 k.k.s. wymierza mu karę grzywny w wysokości 1.000 (jednego tysiąca) złotych;

II. na mocy art. 49 § 1 i 3 k.k.s. w zw. z art. 29 pkt 4 k.k.s. orzeka przepadek 1 kg tytoniu do palenia, opisanego w wykazie dowodów rzeczowych nr 1 pod poz. 1 znajdującym się na k. 14 akt sprawy a przechowywanego w magazynie likwidacyjnym Urzędu Celnego w O. za pokwitowaniem (...), zarządzając na mocy art. 31 § 6 k.k.s. zniszczenie tego wyrobu tytoniowego;

III. na podstawie art. 618 § 1 pkt 11 k.p.k. i art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 roku Prawo o Adwokaturze (Dz. U. z 2014 r. poz. 635 t.j.) oraz § 2 ust. 3, § 14 ust. 2 pkt 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku (Dz. U. z 2013 r. poz. 461 t.j.) w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu przyznaje od Skarbu Państwa na rzecz adw. A. M. z Kancelarii Adwokackiej przy ul. (...) w W. tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej obrony udzielonej oskarżonemu P. S. z urzędu w postępowaniu sądowym kwotę 442,80 zł (czterystu czterdziestu dwóch złotych osiemdziesięciu groszy), zawierającą podatek VAT w kwocie 82,80 zł (osiemdziesięciu dwóch złotych osiemdziesięciu groszy);

IV. na zasadzie art. 624 § 1 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s. w zw. z art. 17 ust. 1 w zw. z art. 21 pkt 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (tekst jedn. Dz. U. z 1983 r., Nr 49, poz. 223 z późn. zm.) zwalnia oskarżonego od obowiązku zapłaty kosztów sądowych.

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 29 czerwca 2015 r.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 11 kwietnia 2013 r. funkcjonariusze Izby Celnej w O. ujawnili w obecności pracownika placówki Poczty Polskiej (...), po wytypowaniu do kontroli w związku z zaznaczeniem przez psa służbowego w przesyłce nr (...)opakowanie foliowe z zawartością krojonego tytoniu do palenia o wadze 1 kg bez polskich znaków akcyzy.

Dowody: protokół otwarcia przesyłki – k. 5, protokół zatrzymania (przyjęcia) rzeczy wraz ze spisem i opisem rzeczy – k. 6-7, pokwitowanie – k. 8, protokół oględzin – k. 9.

Przedmiotowa przesyłka nadana została w dniu 9 kwietnia 2013 r. w Urzędzie pocztowym nr (...) w W., przy czym jej nadawca oznaczony został jako P. S. zamieszkały w W. na ul. (...) w W., zaś odbiorca – jako R. W. z adresem docelowym w O..

Dowód: potwierdzenie nadania przesyłki pobraniowej – k. 10.

Wartość celna tytoniu znajdującego się w przesyłce nr (...)wynosiła 357,70 złotych zaś należny podatek akcyzowy – 642 złote.

Dowód: protokół taryfikacji celnej i wyceny przedmiotów wykroczenia skarbowego – k. 11.

Po adresie ul. (...) w W. zameldowana na pobyt stała jest B. S. – matka P. S.. Według pozyskanych od niej informacji z października 2013 r. jej syn miał przebywać wówczas w Holandii. Sam P. S. do 2009 r. zameldowany był na ul. (...) w W..

Dowody: dane z Centrum Personalizacji Dokumentów MSW – k. 18, 38, pismo Wydziału Prewencji (...) W. IV – k. 35.

P. S. nie figuruje w rejestrze Komendy Głównej Straży Granicznej co do okresu od 1 stycznia 2013 r. do 10 września 2013 r.

Dowód: informacja Dyrektora Zarządu G. – k. 29.

P. S. był karany za przestępstwa z ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii.

Dowód: informacja z K. – k. 45.

Urząd Celny I w W. prowadził przeciwko P. S. postępowania o wykroczenie skarbowe z art. 65 § 1 i 4 k.k.s. z dnia 22 marca 2011 r., z art. 91 § 1 i 4 k.k.s. w zb. z art. 65 § 1 i 4 k.k.s. z dnia 6 lipca 2011 r. oraz z art. 65 § 1 i 4 k.k.s. z dnia 11 czerwca 2012 r.

Dowody: dane o stanie spraw – k. 47, 49-50.

Wobec tego, iż oskarżony P. S. nie przebywa pod adresem wymienionym w potwierdzeniu nadania przesyłki nr (...)zaś jego miejsca zamieszkania czy też pobytu w kraju nie można było ustalić - zastosowano wobec niego postępowanie w stosunku do nieobecnych. Z uwagi zatem na jego specyfikę Sąd nie dysponował nadającym się do oceny stanowiskiem procesowym oskarżonego, a co za tym idzie, nie mógł odnieść się do jej wyjaśnień.

Wobec powyższego, rekonstrukcja stanu faktycznego niniejszej sprawy oparta została na dowodach w postaci dokumentów, których miarodajności nie sposób było podważyć z uwagi na ich wzajemną spójność i przekonującą wymowę.

Sąd zważył, co następuje:

Zgodnie z brzmieniem art. 65 § 4 k.k.s. (w zw. z art. 65 § 1 k.k.s.) karze grzywny za wykroczenie skarbowe podlega ten, kto min. przesyła wyroby akcyzowe stanowiące przedmiot czynu zabronionego określonego w art. 63 lub 64 k.k.s. Przez przesyłanie rozumieć należy przy tym przewożenie za pośrednictwem innej osoby (poczty, kuriera, spedytora itp.). Z kolei do kategorii wyrobów akcyzowych zalicza się wyroby, co do których istnieje obowiązek oznaczenia ich znakami akcyzy, enumeratywnie wymienione w załączniku nr 3 do ustawy z dnia 6 grudnia 2008 r. o podatku akcyzowym (Dz.U.2011.108.626.j.t.), gdzie pod pozycją 10 widnieje tytoń do palenia. Co warto podkreślić, obowiązek nakładania znaków akcyzy odnosi się w głównej mierze do wyrobów, które przynoszą budżetowi Państwa wysokie przychody. W tym świetle istotne jest przede wszystkim zapewnienie kontroli nad działalnością polegającą na produkcji i przetwarzaniu tego rodzaju wyrobów, jak również nad podmiotami zajmującymi się przywozem tego rodzaju wyrobów z innych państw w ramach wewnątrzspółnotowego nabycia lub też importu. Znaki akcyzy są instytucją, która funkcjonowała w Polsce już przed II wojną światową. Następnie, po zmianie systemu politycznego obowiązek, a wręcz konieczność wprowadzenia obowiązku oznaczania znakami akcyzy niektórych wyrobów akcyzowych, miał na celu ukrócenie zjawisk przestępczych związanych przede wszystkim z nielegalnym wprowadzeniem na rynek krajowy wyrobów akcyzowych, które zostały wyprodukowane poza oficjalnym obiegiem gospodarczym (szara strefa) lub też zostały nielegalnie przywiezione z innych państw. W chwili obecnej, znaki akcyzy pełnią w głównej mierze funkcję legalizacyjną polegającą na tym, iż wyrób akcyzowy oznaczony znakiem akcyzy może być dopuszczony do sprzedaży na terytorium kraju. Co do strony podmiotowej czynu z art. 65 k.k.s. wskazać należy, iż jest on jednym z nielicznych w kodeksie karnym skarbowym czynów zabronionych, których kryminalizacja obejmuje obie postaci strony podmiotowej - umyślną (§ 1, 3, § 4 w zw. z § 1) i nieumyślną (§ 2, § 4 w zw. z § 1 albo 2). Gdy chodzi o umyślną realizację znamion paserstwa akcyzowego, to w grę wchodzi popełnienie w obu postaciach zamiaru - bezpośrednim i ewentualnym. Gdy chodzi natomiast o nieumyślną postać tego czynu zabronionego, to dla jej przyjęcia konieczne jest wykazanie dodatkowego znamienia ujętego jako powinność i możliwość przypuszczania przez sprawcę - na podstawie towarzyszących okoliczności - że wyroby akcyzowe stanowią przedmiot czynu zabronionego z art. 63, 64 lub 73 k.k.s. Co również istotne, od rozmiaru podatku akcyzowego narażonego przez sprawcę tego przestępstwa skarbowego na uszczuplenie, czyn ten może być potraktowany łagodniej - jeśli kwota tego podatku jest małej wartości w myśl art. 53 § 14 tj. nie przekracza dwustukrotnej wartości minimalnego wynagrodzenia czyn ten zakwalifikować należy z art. 65 § 3 k.k.s. jeśli zaś nie przekracza ustawowego progu, odpowiadającego pięciokrotnej wartości minimalnego wynagrodzenia - uznany będzie za wykroczenie skarbowe z art. 64 § 4 k.k.s.

Dokonana pod tym kątem analiza okoliczności przedmiotowej sprawy prowadzić musiała do wniosku o realizacji przez oskarżonego P. S. znamion wykroczenia z art. 65 § 4 k.k.s. polegającego na przesyłaniu w dniu 9 kwietnia 2013 r. za pomocą poczty tytoniu do palenia bez polskich znaków akcyzy w łącznej ilości 1 kilograma, przez co narażony został na uszczuplenie podatek akcyzowy w kwocie 642 złotych. W ocenie Sądu, jakkolwiek brak było bezpośrednich dowodów na to, iż przesyłkę nr (...)w urzędzie pocztowym nr (...) nadał P. S., którego dane umieszczone zostały w miejscu identyfikującym nadawcę tej przesyłki zawierającej opisany tytoń do palenia to jednak dowody pośrednie układają się w logiczną i nieprzerwaną całość pozwalającą uznać jego sprawstwo za udowodnione. I tak, jak wynikało z potwierdzenia nadania przesyłki kwotą pobrania w wysokości 100 złotych odbiorca miał uiścić na rzecz P. S. na adres figurujący jako pobyt stały matki oskarżonego B. S.. Zważywszy zaś, że P. S. posiadał inny adres zameldowania nieprawdopodobnym jest, by na skutek np. przypadkowego wejścia w posiadanie danych P. S. choćby z dokumentu tożsamości inna osoba podawała adres matki oskarżonego i co więcej, pod tym adresem zamierzała odebrać należność za przesłany tytoń do palenia. Jednocześnie nie sposób pominąć, że wobec P. S. prowadzone były trzy inne postępowania w sprawach o tożsame wykroczenia skarbowe a w stosownym rejestrze Komendy Głównej Straży Granicznej brak wpisów dotyczących oskarżonego, co nie pozwalało na ustalenie, że rzeczywiście - tak jak twierdziła matka oskarżonego - miałby on przebywać za granicą w szczególności w kwietniu 2013 r.

Działanie oskarżonego było przy tym niewątpliwie umyślne i podjęte z zamiarem bezpośrednim. Miał on z pewnością i świadomość, że przesyła wyroby akcyzowe wbrew wymogom prawa i zarazem chciał tego, żadne przy tym okoliczności nie przemawiały za przyjęciem zamiaru ewentualnego, a tym bardziej nieумыślności.

W ocenie Sądu nic nie stało na przeszkodzie również przypisaniu P. S. zarzucalności jego bezprawnego i karygodnego zachowania się, a więc „bycia winnym” swojego czynu. Jako osobie poczytalnej i dojrzałej można zarzucić, że mógł i powinien rozpoznać bezprawność i karygodność swojego zachowania oraz powstrzymać się od zachowania sprzecznego z obowiązującymi normami prawnymi.

Co do kary:

Decydując o rozmiarze reakcji karnej za przypisany oskarżonemu czyn, Sąd kierował się zasadami wymiaru kary określonymi przepisami kodeksu karnego skarbowego (art. 13 k.k.s.) Wychodząc z założenia, że sankcja nie może przekraczać stopnia winy a jednocześnie nie może być niższa od progu społecznej akceptowalności kary za wykroczenie skarbowe, wymierzone przeciw interesom fiskalnym Sąd przeanalizował czynniki, w oparciu o które ustalił stopień społecznej szkodliwości czynu P. S., co również znalazło odzwierciedlenie w wymiarze kary.

I tak, Sąd wziął pod uwagę rodzaj i charakter naruszonego dobra, wysokość narażonej na uszczuplenie należności publicznoprawnej, jaka nie przekraczała jednokrotności wartości minimalnego wynagrodzenia w 2013 r. i okoliczności popełnienia czynu, w tym działanie w celu osiągnięcia własnej korzyści majątkowej.

W efekcie rozważenia wszystkich powyższych okoliczności na skali wyznaczonej z jednej strony przez stopień winy i społecznej szkodliwości czynu P. S., a także mając na uwadze cele prewencji indywidualnej i generalnej kary oraz fakt, że jakkolwiek wchodził on dotąd w konflikty z prawem lecz nie karnoskarbowym za sprawiedliwą tj. zasłużoną i celową należało uznać z przypisane mu wykroczenie skarbowe z art. 65 § 4 k.k.s. karę grzywny w kwocie 1.000 złotych. Zdaniem Sądu, tak ukształtowana kara zawiera w sobie wystarczającą dozę dolegliwości, by uświadomić oskarżonemu nagannosc własnego postępowania i nieopłacalność sięgania po czyn zabroniony tego rodzaju, a z drugiej strony – stanowić dla niego przestrożę przed ponownym popełnieniem przestępstwa czy wykroczenia skarbowego.

Zważywszy na fakt, że zatrzymany w sprawie tytoń do palenia należał do kategorii przedmiotów pochodzących bezpośrednio z wykroczenia skarbowego a zarazem takich, których przesyłanie jest zabronione zaś czyn zabroniony został popełniony przez oskarżonego niewątpliwie umyślnie – należało orzec przepadek tego wyrobu tytoniowego i zarządzić jego zniszczenie.

O kosztach nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu orzeczono zgodnie z art. 29 ustawy Prawo o adwokaturze w związku z treścią wymienionych w punkcie III wyroku przepisów Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu, uwzględniając nakład pracy obrońcy związany z charakterem niniejszej sprawy oraz liczbę odbytych w niej rozpraw. Jednocześnie postanowił Sąd zwolnić oskarżonego od powinności poniesienia kosztów sądowych, związanych z niniejszym postępowaniem ze względów słuszności wynikających ze specyfiki niniejszego postępowania toczącego się w trybie dla nieobecnych.